

питай старо, а патило. А Желѣзко се бѣше напатилъ и макаръ невръстенъ юношъ — мислѣше като зрѣлъ мжжъ и каквото захване — вършеше го съ съзнанието на опитния.

А следъ случилото се вчера, като виждаше че всички въ полка го иматъ близъкъ; че го ценятъ за спасяването на влака; че всички го обичатъ, радваше го това и нѣкакъ порастваше въ своитѣ очи. Когато хората ценятъ нѣкого и той почва да се цени, си спомни бищини думи. И чакъ сега Желѣзко разбра дълбочината на тия думи.

До вчера говедаръ, — продължи мисль Желѣзко, — и умѣтъ ми бѣ говедарски. А сега: като чу какво разправя Полковника за баща му; като слушаше разговора между офицеритѣ и като вижда какъ се отнасятъ съ него — нѣщо му просвѣтна предъ очи и му се иска: да мисли, да приказва като тѣхъ.

Тѣй е: съ каквото се съберешъ — такъвъ и ставашъ, — му дойде на умъ майчина поука.

И кой знае до кога би лежалъ Желѣзко и би си спомнялъ видено и чуто презъ невръстни детски години. Ала слънцето се показа и той скочи. Отиде на чешмата, изми се и като се прекръсти срещу слънцето, благодарствено си отдѣхна.

Толкова пжти е гледалъ слънцето кога изгрѣва, но тоя пжтъ слънцето му се видѣ по-друго. Лжчитѣ будѣха нови надежди; утринниятъ вѣтрецъ го галѣше като свой. Небето, сякашъ му се смѣе и шепне: ще видишъ Сребърна! А широкитѣ полета наоколо, като че разкриваха обятия да го прегърнанъ и да му се радватъ... радватъ...

Защо става това? Желѣзко не разбираше. Ала чувствуваше, че съ него става нѣщо, което не е било и, едва сега почва да долавя, че въ живота имало радости и че само животъ съ радости заслужава да се живѣе.

Войницитѣ почнаха да идватъ за миене на чешмата и Желѣзко отиде при тѣхъ да имъ се порадва.